

Arrest

nr. 111 360 van 7 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.
2. de stad Gent, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2012 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KAÇAR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 november 2011 werd door verzoekster een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 16 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2011 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

Daar betrokkene een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op 21.11.2011 in de hoedanigheid van ‘ascendent ten laste’ van een Belgische onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011.

De ascendent van een meerderjarige Belg kan niet genieten van het recht op gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Dit document geldt op geen enkele wijze als identiteitsdocument of nationaliteitsbewijs.”

2. Rechtspleging

De stad Gent vraagt om buiten de zaak gesteld te worden.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de beslissing werd genomen en ondertekend door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Dit wordt niet betwist door verzoekster. De stad Gent heeft *in casu* geen enkele beslissing genomen.

De stad Gent dient buiten de zaak te worden gesteld.

3. Ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Zo stelt verweerder dat verzoekster in toepassing van de wet van 8 juli 2011 als ascendent van een meerderjarige Belg geen recht op gezinshereniging kan laten gelden en dat dit dus impliceert dat indien de beslissing zou worden vernietigd, de staatssecretaris zich gedwongen zou zien om opnieuw vast te stellen dat verzoekster, overeenkomstig de huidige wettelijke bepalingen, geen recht op gezinshereniging kan laten gelden.

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), die in werking zijn getreden op 22 september 2011, wordt de regelgeving tot het bekomen van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging gewijzigd. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing is op het ogenblik van de uitspraak, bepaalt:

“ § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter van de dezelfde wet luidt op het ogenblik van de uitspraak als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.
(...)”.

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F).

Aangezien er in hoofde van verweerder een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annulatiearrest, moet hij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen dienen rekening te houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het *adagium* “*tempus regit actum*” de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het declaratieve karakter van de erkenning van een verblijfsrecht doet geen afbreuk aan deze conclusie daar het niet vermag een opgeheven recht te doen herleven.

Op het ogenblik van de uitspraak zijn de voornoemde artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet van toepassing. Aangezien het loutere feit dat verzoekster een aanvraag had ingediend op zich geen onherroepelijk vastgesteld recht creëert, zal de verwerende partij bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, de voorwaarden vervat in de thans geldende artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet dienen toe te passen. De voorwaarden van de voornoemde bepalingen bieden verweerder geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging van een verzoekende partij als ascendent in functie van zijn meerderjarig kind met de Belgische nationaliteit in te willigen. Op grond van dit gegeven alleen heeft verzoekster in beginsel geen actueel belang meer bij haar beroep.

Dit betekent evenwel niet dat er in dat geval in hoofde van verzoekster een onweerlegbaar vermoeden van belang bestaat. Concrete elementen kunnen dit vermoeden weerleggen.

Zo blijkt dat verzoekster in haar tweede middel een schending van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aanvoert, stellende dat deze bepaling voorziet dat indien binnen de vijf maanden door de tegenpartij geen beslissing werd genomen, het gemeentebestuur een verblijfskaart dient af te leveren. *In casu* meent verzoekster dat de termijn van vijf maanden is verstreken en dat het gemeentebestuur haar sowieso een verblijfskaart had moeten afleveren. Verzoekster stipt aan dat de termijn van vijf maanden ondertussen weliswaar verlengd werd tot zes maanden, maar zij meent dat deze termijn niet ten aanzien van haar mocht worden toegepast omdat zulks een schending zou inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekster haalt ook dezelfde redenering aan voor wat artikel 40bis van de vreemdelingenwet betreft.

Tot slot stelt verzoekster dat de wet van 8 juli 2011 de toepassing uitsluit van de bilaterale akkoorden tussen België en Turkije en derhalve niet op haar mag worden toegepast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster pas op 11 november 2011 middels een bijlage 19ter, overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en niet op 29 april 2011 zoals verzoekster poogt voor te houden. Verzoeksters bewering dat zij reeds op 29 april 2011 een aanvraag tot gezinshereniging zou hebben ingediend, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Het stuk waarnaar verzoekster verwijst, zijnde een attest van de stad Gent toont hoogstens aan dat zij in april 2011 inlichtingen heeft ingewonnen omtrent een mogelijke gezinshereniging, maar niet dat zij daadwerkelijk een aanvraag indiende. Bovendien vereist artikel 52 van het voormelde koninklijk besluit dat het familielid van een burger van de Unie zijn aanvraag indient

bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig bijlage 19ter. Het stuk waarnaar verzoekster verwijst, is een bijlage 15. De Raad vermag niets anders vast te stellen. Het betoog van verzoekster dat de stad Gent zich vergist heeft en dat eigenlijk een bijlage 19ter had moeten worden afgegeven, is een gratuite bewering die geen afbreuk kan doen aan de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Aldus dient er van uit te worden gegaan dat de datum die het uitgangspunt vormt voor de berekening van de termijn 11 november 2011 is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zoals voormeld dat verzoekster op 11 november 2011 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als ascendent van een meerderjarige Belg. De bestreden beslissing werd genomen op 16 januari 2012, dus ruim binnen de op dat ogenblik geldende termijn van zes maanden zoals voorzien in artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) aangezien inmiddels de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet reeds van kracht was. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kon de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening houden met de wetwijziging van 8 juli 2011. Deze wet is in werking getreden op 22 september 2011 en voorziet niet in overgangsbepalingen, zodat ze ook van toepassing is op hangende aanvragen. Bovendien dient *in casu* te worden aangestipt dat de aanvraag tot gezinshereniging pas werd ingediend nadat de wet van 8 juli 2011 reeds van kracht was. Verzoekster kan *in casu* dus niet dienstig stellen dat de oude regelgeving op haar diende te worden toegepast.

Verder kan worden gewezen op het arrest nr. 123/2013 heeft het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013. In dit verband stelde het Grondwettelijk Hof wat volgt:

“6) De toepassing in de tijd van de bestreden bepaling

B.66.1. De verzoekende partijen voeren aan dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, een schending zou inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de algemene beginselen van de niet-retroactiviteit van wetten, van het gewettigd vertrouwen en van de rechtszekerheid, doordat de bestreden bepaling onmiddellijk van toepassing is en niet in een overgangsregeling is voorzien wanneer de aanvraag tot verblijf werd ingediend vóór de inwerkingtreding van de wet. Doordat de regeling ten aanzien van de gezinshereniging met Belgen in sommige opzichten minder gunstig is dan de voorheen geldende wetgeving, zou ook afbreuk worden gedaan aan de standstill-verplichting die zou zijn vervat in artikel 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.66.2. De wijziging van een wet impliceert noodzakelijkerwijze dat de situatie van diegenen die waren onderworpen aan de vroegere wet, verschillend is van de situatie van diegenen die zijn onderworpen aan de nieuwe wet. Een dergelijk verschil in behandeling is op zich niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, bevat artikel 22 van de Grondwet geen standstill-verplichting die de wetgever zou verhinderen om zijn beleid aan te passen wanneer hij dat noodzakelijk acht.

B.66.3. Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de ontstentenis van een overgangsmaatregel tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, dienen ermee rekening te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

B.67. In zoverre ze betrekking hebben op de toepassing in de tijd van de bestreden bepaling, zijn de middelen niet gegrond.”

Verzoeksters betoog kan aldus niet worden gevolgd.

Wat betreft de verwijzing naar de bilaterale akkoorden tussen België en Turkije heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 123/2013 van 26 september 2013 gesteld wat volgt:

“De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van artikel 15 van de wet van 8 juli 2011, dat bepaalt: « Dit artikel is van toepassing op de tewerkstellingsovereenkomsten met Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië en Bosnië-Herzegovina, zoals goedgekeurd door de

wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.

De onderdaan van een van de in het eerste lid vermelde landen kan slechts rechten uit de overeenkomstige tewerkstellingsovereenkomst putten, voor zover :

1° de persoon die vervoegd wordt zijn verblijfsrecht in het Rijk verwierf doordat hij naar het Rijk is afgereisd omwille van een tewerkstelling in het kader en onder de voorwaarden van die tewerkstellingsovereenkomst, en;

2° de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam ».

B.68.2. Volgens de verzoekende partijen zou die bepaling strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, doordat de bestreden bepaling op eenzijdige wijze bilaterale akkoorden gesloten tussen de Belgische Staat en de vermelde landen zou wijzigen.

B.68.3. Uit de totstandkoming van de bestreden bepaling blijkt dat de wetgever niet heeft beoogd beperkingen aan te brengen aan de rechten die buitenlandse werknemers en hun gezinsleden aan de vermelde internationale akkoorden ontleen, waartoe hij overigens ook niet eenzijdig bevoegd zou zijn.

B.68.4. De wetgever heeft het toepassingsgebied willen verduidelijken van, enerzijds, de algemene regeling inzake gezinshereniging met een onderdaan van een derde Staat, zoals die is vervat in de artikelen 10 en volgende van de wet van 15 december 1980, en, anderzijds, de afwijkende regeling die geldt op grond van bilaterale overeenkomsten met bepaalde landen. Omdat zou zijn gebleken dat de bedoelde akkoorden in de praktijk soms soepeler werden toegepast dan datgene waarin is voorzien, heeft de wetgever de interpretatie bevestigd van de vermelde akkoorden, zoals deze blijkt uit de parlementaire bespreking bij hun totstandkoming en uit de rechtspraak (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/017, pp. 6-9, en DOC 53-0443/018, pp. 210-212). Aldus begrepen, beoogt de bestreden bepaling niet de inhoud van de voormelde akkoorden te wijzigen.

B.69. Onder voorbehoud van die interpretatie, vermeld in B.68.4, is het middel niet gegrond.”

Ook op dit punt kan verzoekster niet worden gevolgd.

Aldus is de Raad van oordeel dat verzoekster *in casu* niet aannemelijk maakt dat zij haar belang behoudt.

De opgeworpen exceptie wordt aangenomen.

Het beroep is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU